Karikatür

Bayramlık Kurbanlar,..

Erkek — kurbanınız olayım.
kız — Pek kuzusun yavrum, ben daha yağlıcası arıyorum!.

Dünya şampiyonluğu için karşılaşan iki boksör. Harp ilâhı ve sulh perisi.

FOTOĞRAF MERAKI:
— Lûtfen bir adım daha gerileyin ki resminiz net çıksın!...

— Senin müekkili idama mahkûm etmişler ha. Vahvah!..
— Aldırma, ben parayı peşin almıştım. Zarar etmiyorum!...

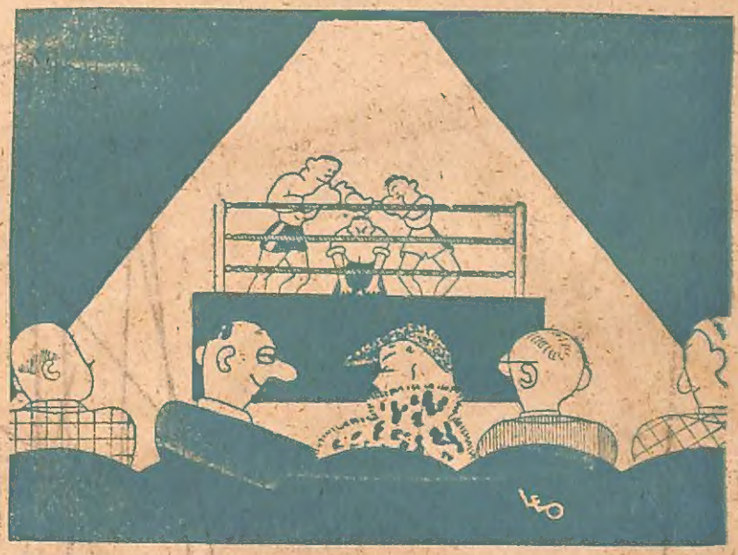

Bay — Beyaz donlu boksör benim kardeşimdir...
Bayan — Memnun oldum, fakat elinizi dizimden çekiniz... Çünkü ben de siyah donlu boksorun karısıyım!...

ÇOCUK ZEKÂSI

— Anne dışarda zavallı bir adam bağırıp duruyor, ona beş kuruş vereyim mi?..
— Ne diye bağırıyor?..
— Bonbon, çikolata, karamelâ diye!..

Uşak — Efendim, tiyatroya gitmiyecek misiniz. Aşağıda taksi yazdıkça yazıyor..
Efendi — Taksiyi say da bir kamyon çağır. Düşündük taşındık, tiyatroya bu kanape ile gitmiye karar verdik!..

YENİ HİZMETÇİ

Bay — Şapkanızı neden çıkarmadınız?
Hizmetçi — Burada kalıp kalmamakta müteredditdim, henüz kararımı vermedim de ondan!...

No. 60 CİLT: 3 YIL: 2 FİATI 10 KURUŞTUR 20 ŞUBAT 1937

KARİKATÜR

Sahibi : Sedat Simavi

İdarehanesi:
İstanbul, Ankara caddesinde hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103

Abone Şartları:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

✻ CUMARTESİ GÜNLER ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH GAZETESİ ✻

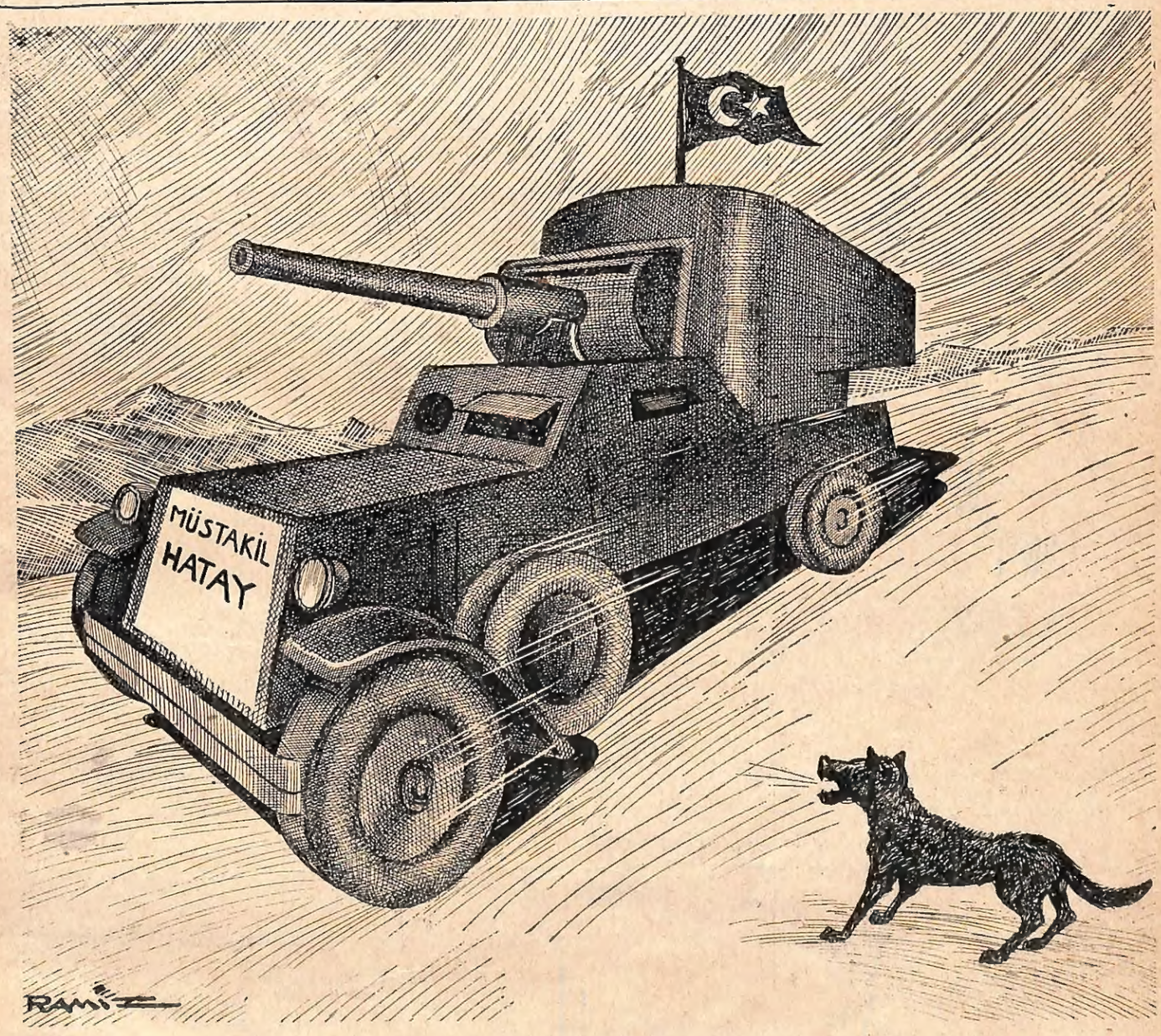

Zaferimizi çekemiyenlere:

İt ürür, kervan yürür!...

Dairelerde Gazeteci Korkusu..

Odacı bay direktörün önüne bir kart bırakır: «Gençten bir efendi yanımıza gelmek istiyor.» der.

Bay direktör karta bir göz atar; ismin altında «..... gazetesi muharrirlerinden» kelimelerini görünce telâşlanır.

Odacıya elile işaretler yaparak «aman bir bahane bul sav şu zevzeği» demek ister. Fakat kart sahibi gencin, başını

kapı aralığından uzatmış, fıldır fıldır içerisini seyretmekte olduğunu görünce, kendini toplar: «Aman bir bahane bul» diye başladığı emri yarıyolda değiştirerek «başka gelen olursa içeri alma sakın. Bay buyursun» der.

Direktör gazeteciyi ayakta karşılar, elini sıktıktan sonra karşısındaki koltuğa oturtur; eline bir sigara tutuşturur, onun masa üzerindeki boş kahve filcânına baktığını görerek bir kahve de ona ısmarlamayı teklif eder.

Gazeteci elile reddederek: «Müsaade buyurun... Çok kahve içtim.. Müsaade buyurursanız bir çay içeyim» der ve kapıdan çıkmakta olan odacıya: «Kahveci bir de su getirsin» der.

Gazeteci — Efendim... Zatıâlinizi tasdiden maksadım...

Bay direktör — «Nazik ve kurnaz» şüphesiz yeni teşkilât hakkında beyanat... Fakat maalesef cevap vermekte mazurum... Malûm ya memurların gazeteye beyanat vermesi memnudur.

Gazeteci — Fakat efendim, bu efkârı umumiyeyi çok yakından alâkadar eden bir mesele...

Direktör — Tabiî.. Ancak arzettiğim gibi bize beyanat yasak..

Gazeteci — Müsaade byurun... Siz bize malûmat vermezseniz biz kendiliğimizden bir şey yazmıya mecbur oluruz... Belki yanlış bir şey yazılır efkârı umumiye aldatılmış olur...

Direktör — Ben o ciheti bilemem. Fakat bize gazeteye mülâkat vermek sureti katiyede yasak edilmiştir.

Gazeteci — O halde mülâkat vermeyiniz. Sadece malûmat veriniz. Salâhiyettar bir zattan öğrendiğimize göre deriz.

Direktör — «Telâşlı» o hiç olmaz... Salâhiyettar bir zat denince akla kim gelir... Ben tabiî...

Gazeteci — Onu da söylemiyelim. Tahkikatımıza göre diyelim. Yani noktai nazarınızı benimsiyelim.

Direktör — Evlâtcığım... Söz anlasanız a... Benim noktai nazarım hiç bir suretle söylenemez...

Gazeteci — Fakat beyefendi... Yeni teşkilât mucibince dairenizden yirmi otuz kişi açığa çıkarılıyormuş...

Direktör — Ne münasebet çocuğum.. Ne münasebet! Hem yirmi otuz adedile siz oyun mu oynuyorsunuz... Makul olun rica ederim...

Gazeteci — Peki açığa çıkarılanlar ne olacak...

Direktör — Beyim, ben hiç bir şey bilmiyorum... Sormayın... Beyanat veremem... Israrınız beyhude...

Gazeteci — Bunların yerine alınacak insanlar bari gidenlerden daha mı iyi olacak...

Direktör — Kurnazlıkla beni söyletmek istiyorsunuz ama beyhude... Başka şeylerden konuşalım... Edebiyat âleminde ne var ne yok bakalım.

Gazeteci — Bari bir fotoğrafınızı lûtfetseniz...

Direktör — Maalmemnuniye... Fakat yok, emin olun yok...

Gazeteci sigarasını, suyunu, çayını içmiş ve boş bir sigara paketinin arkasına bir şeyler kaydetmiştir. Nihayet ayağa kalkar:

— Zatıâlinizi rahatsız ettim. Teşekkür ederim.

— Estağfurullah çocuğum... Size müfit olamadığıma müteessirim... Fakat arzettim ya mecburiyet.. Uğurlar olsun, hoş geldiniz; sefa geldiniz, güle güle, yolunuz düştükçe yine buyurun... İşe ait olmamak üzere lâkırdı atarız.

Gazeteci çıkar; bay direktör kapıyı kapar, ellerini uğuşturarak gülümser:

— Gidi külhani... Kurnazlıkla ağzımdan lâkırdı alacak... Bire bin katarak yüksek makamlara karşı beni müşkül mevkie düşürecek.. Ne güzel atlattım çapkını...

* * *

Ertesi sabah bay direktör gazeteyi açtığı zaman baş sayfada meşrutiyetten kalma sakallı bir resmini görür. Bereket versin gazetenin ressamı fesin kenarından iki kuyruk çıkararak onu bir acayip şapkaya çevirmiştir.

Resmin altında elleme kömürü iriliğinde hurufatla şöyle bir serlevha..

(....) direktörü (..) nun gazetemize beyanatı.... Direktör yeni teşkilâtın şiddetle aleyhinde... Açığa çıkarılan otuz biçare... Otuz açın feryadı... Yeni alınan memurlar eskisinden fena... Edebiyattan bahsedelim...

Daha aşağıda beyanatın metni:

«Masasında kahve içmekle meşgul

Boyacı — Usta, gözüm kamaştı ben bunu boyıyamam!..

bulunan direktör, bize de bir çay lûtfettikten sonra beyanatına başladı:

— Sizi görür görmez yeni teşkilât hakkında beyanat istemiye geldiğinizi anladım. Fakat heyhat ki beyanat hususunda elimiz ayağımız bağlanmış; ağzımıza kilit vurulmuştur... Rüesanın beyanattan menedilmesi yüzünden gazeteler yalan yanlış haberler yazıyorlar; efkârı umumiye tağlit ediliyor ve beyhude heyecanlara düşürülüyor. Memleketin asıl sahibi halk olmasına göre halkı en salâhiyettar ağızların tenvir etmesinden daha tabiî ne olabilir? Fakat maalesef bu cihetler takdir edilmiyor.

Direktöre yeni teşkilât hakkındaki mütaleasını sordum.

Bu teşkilâta şiddetle muarız ve muhalif olduğunu gösteren bir asabiyetle yüzünü buruşturdu:

— Yeni teşkilât hakkında söylenecek söz yoktur. Ben noktai nazarımı söylememeyi müreccah görürüm, dedi.

— Peki ya açığa çıkarılan yirmi otuz kişi..

— Bu adette biraz mübalâğa vardır. Siz otuz kişi ile oyun mu oynuyorsunuz? Yirmi otuz kişiyi «açız» diye haykırtmak değme babayiğitin haddine mi düşmüştür.

— Peki ya onların yerine alınacak yeni memurlar?

— Bu hususta da şimdilik ağzımı açmamayı tercih ederim. Bırakalım bir tarafa şu ipsiz, sapsız işleri de edebiyattan bahsedelim.

* * *

Mülâkatın aslı ile sureti arasındaki bu fark mübalâğalı gibi görünür ama bazı büyücek makam sahiplerine sorunuz bakalım fazla mı bulacaklar, eksik mi?

KARİKATÜR

Yazıyorda Yazıyor

Bir yaz günü öğle üzeri kahvede buluştular. Arkadaşının harıl harıl bir şeyler yazdığını görünce dayanamadı:

— Yahu bu sıcak havada, üşenmeden neler yazıyorsun?

— Karıma mektup.

— Amma yaptın ha! Sırası mı?

— Sus birader günde bir tane olsa öp de başına koy. Hem sabah, hem akşam yazmıya mecburum.

— Neden?

— Neden olacak, annesile beraber Bursaya gitti. «Senden mektup almazsam gelirim ha!» dedi.

Günde bir tane yazsam belki eline varmaz da kalkar gelir diye korkuyorum. Bir sabah, bir akşam yazıyorum.

— Yaz birader yaz, haklısın.

Evlenmiye Dair

Geçenlerde bir danslı çaya davetli idim. Gençler salonda dans ederlerken biz yaşlılar ve orta yaşlılar gurupu bir köşede onları seyrederek rahat rahat konuşuyorduk. Dans eden çiftler arasında nişanlılarla hal ve tavırlarından nişanlanmıya niyetli görünenler vardı.

Yaşlı bir bayan:

— Vallâhi şu hayat çok iyi oldu, dedi, artık mahalle aralarında kapı kapı görücü gezeceğiz, kız arıyacağız diye ayaklarımıza kara su indirmiyoruz. Herkes biribirini göre göre, tanıya tanıya beğenip evleniyor.

Eskiden çapkınlığile şöhret almış yarı kötürüm bir ihtiyar diplomat içini çekti:

— Hattâ bunlardan daha iyisi koklıya koklıya, okşıya okşıya, dedi.

Çirkince bir kızı olan bir bayan ilâve etti:

— Maamafih bu açıklığın zararlı tarafları da var... Meselâ eskiden pek güzel olmıyan bir kızı kafes ve peçe arkasından yutulur bir lokma gibi göstermek mümkündü... Şimdi bütün kızlar ortada olduğu için..

Sağımda oturan bir şişman yanında uyuklıyan kocasını dürttü:

— Ne oldu ise bizim oğlana oldu, dedi, onun sosyetelerde bir kiz kandırıp evlenmesine imkân yok.

— Niçin?

— Çünkü budala..

Kocası güldü: — Daha iyi söyledin ya hanım... Budala olduğu için herkesten evvel evlenir..

Boncuk

Kelimelere dikkat

Pazarda karşılaştılar. İkisinin elinde de birer torba vardı. Hem alış veriş ediyor, hem konuşuyorlardı. Bir aralık sarışın hizmetçi:

— Bizim hanım dehşetli sinirli, dedi.

Öteki merakla sordu:

— Ne yapıyor?

— Neler yapmıyor ki.. Kocasının kafasına tabakları fırlatıyor, çocukları haşlıyor. Geçenlerde bana bile kirli bir tencere fırlattı.

— Bir de böyle münasebetsize hanım mı diyorsun? Hanım olsaydı fırlattığı tencerenin kirli olduğunu görür bir temizini atardı.

— Bir doktor, kadınlar dünyaya geldikleri zaman erkeklerden zayıftır diyor..
— Ama, büyüdükten sonra ağırlıkları erkekleri kat kat geçiyor!...

Kulaktan... ...kulağa

MECBURÎ FUTBOL DERSLERİ

Gazetelerde okuduğumuza göre Amerika Üniversiteleri futbol derslerini mecburî dersler arasına sokmuşlar. Hesap ve coğrafya dersinden imtihan veren talebe bu dersten de imtihan vermiye mecbur tutulacakmış.

Halisane tavsiyemiz şudur ki, garp programlarında işe yarar ne bulursa hemen alıp mekteplerimize tatbik eden Maarif Vekâletimiz Amerikanın bu mecburî futbol derslerini bizim mekteklere de derhal tatbike başlamalıdır. Çünkü çoluk çocuk arasına bir tehlikeli salgın şeklinde giren futbol hastalığından mekteplerimizi kurtarmak için yegâne çare onu mecburî ders olarak müfredat programlarımıza sokmaktır. Futbola ders denince çocuklar tabiatile ondan nefret edecekler ve daha faydalı bazı ilimlerle meşgul olmıya imkân bulacaklardır.

TALEBE PASOLARI

Tramvay şirketinin on üç yaşından yukarı olan mektep talebesine marttan itibaren ucuz paso vermeyi vadetmiş olduğu malûmdur. Gazetelerin yazdığına göre bu ucuz paso ancak mekteplerin açık bulunduğu günlere münhasır bulunup tatil günlerinde geçmiyecekmiş. Dört aylık büyük tatilden başka ders senesinin en büyük kısmı bayram, sömestr, grip, tifo, vesaire tatillerile geçmekte olmasına göre mekteplilerimiz bu imtiyazdan senede ancak iki üç ay istifade edecekler demektir. Şirket yine kazandı.

BURSA PLÂNI

Bursadan Son Postaya gönderilen bir habere göre Bursa belediyesi şehir plânlarını muhafaza için Ziraat bankasında bir kasa kiralamış.

Bu havadisi okuyan bir arkadaş:

— Plânlar için bir turşu kavanozu herhalde kasadan daha muvafık olurdu, dedi.

Bir başkası, şu mütaleada bulundu:

— Bursa belediyesi anlaşılan plânları çaldırmaktan korkuyor. Fakat keşki bir hayır sahibi çıksa da şunları gizlice tatbik ediverse.

Bir üçüncü arkadaş şöyle bir fikir ileri sürdü:

— Yedi bin sene sonra açılmak ve yirminci asır medeniyetini bazı eserlerile o zamanın adamlarına tanıtmak gayesile Amerikada bir ehram yapılıyormuş. Bu havadis bana o ehramı hatırlattı. Belediye de galiba ahlâfa: «paramız çıkışsaydı Bursayı bu hale getirecektik» diyebilmek için bu tedbiri almış.

Bir beşinci arkadaş, bize Nasrettin hocanın meşhur bir hikâyesini hatırlattı:

Hocaya bir tanrı misafiri gelmiş, adamcağız çorba pişirmek için pirinç vesaire bulamadığı için tepsinin üstüne boş bir çorba kâsesi koyarak misafire sunmuş.

— Kusura bakmayın... Pirincimiz, yağımız, tuzumuz olaydı bu kâse içinde size bir çorba içirecektik, demiş.

PERŞEMBENİN GELİŞİ

Avrupa mecmualarından birinde eski İngiliz kıralı Edvard'ın veliahtlığı zamanına ait şöyle bir fıkraya tesadüf ettik.

Sabık kıral fahri reisi bulunduğu Londra bahçıvanları cemiyetinin ziyafetinde şu nutku vermiş «Saygı değer cemiyetinizin meşgul bulunduğu ehemmiyetli meseleler ve işlerden hiç bir şey anlamadığımı esefle itiraf ederim. Nasıl ki reisi bulunduğum saatçılar, balıkçılar, vesaire teşekküllerinin işleri karşısında da ayni vaziyetteyim. Rütbelerimden en yükseği olan donanma amirallığına gelince, hiç kimseye benim tarafımdan idare ve kumanda edilecek bir vapura binmeyi tavsiye edememek mecburiyetindeyim.» Zevk ve düşüncelerinde bukadar hür, samimî ve neşeli olan bir insan - bir madam Simpsonun mavi gözleri için de olmasa - ergeç kırallık taçını başından atmıya namzetti.

PRENSİP NE DEMEKMİŞ?

Eski tertip babayanî ve alaturka bazı kimseler türkçeye yeni giren Avrupa kelimelerini bazan ne tuhaf mânalarda kullanıyorlar.

Geçen gün bunlardan birisi canını sıkan bir adam aleyhinde şöyle bağırıp çağırıyordu:

— Bırak efendim, şu prensipi bozuk herifi. Onun suratında meymenet yok...

Gülerek sözünü kestim:

— Prensipi bozuk ne demek? dedim.

O, biraz şaşırır gibi olduktan sonra kelimeyi terceme etti:

— Prensipi bozuk, yani mayası bozuk, daha açık türkçesi sütübozuk...

BİR KELİME DAHA

Yine bir başkası da geçenlerde şöyle bir şey anlatıyordu:

— Bizde Kinder Garten'lere maalesef belediye ehemmiyet vermiyor. Hiç yok denilemez ama, adetçe çok az. Meselâ Çarşıiçinde uzun alış verişlere gelen kadıncağızlar insanlık hali sıkışıyorlar; para ile de olsa gidecek yer bulamıyorlar... Biz erkekler için o kadar ehemmiyeti yok. Pek darda kalırsak bir duvar kenarı, bir çöplük falan buluyoruz.

Bu sözleri dinliyenler arasında bir kahkahadır koptu.

Birisi: — Yahu Kinder Garten apteshane değil, çocuk bahçesi demektir. Sen onu Vater kloz kelimesile karıştırıyorsun, dedi.

NİÇİN ATMIŞ

Bir kış günü karısını Akıntıburnundan denize atmakla suçlu idi. Hâkim sordu:

— Zavallı kadını denize atmışsın, öyle mi?

Suçlu yutkundu:

— Evet, çok sinirli idi de doktorlar soğuk su banyosu tavsiye etmişlerdi!

Papağan

— Bu ne yahu?..
— Bayanın yeni moda şapkasına yeni moda otomobil uymamış da!...

ŞİKAYET..

Âşık oldum, gönlümü kumral bir güzel aldı,
Hem de yağdan kıl çeker gibi mükemmel aldı!
Henüz kazancı nedir anlamadım gönlümün:
Ne elinden öpücük, ne saçından tel aldı!
Böyle alış verişi kim görmüş yeryüzünde?
Hem gönlümü aldı, o, hem üste papel aldı!
Benim yanık gönlümün ateşinden olacak,
İstanbul radyosunu hep şarkı, gazel aldı!
Sen unutsan da vardır hatırlıyan âcizi:
Çengelköyden telefon, Kandilliden tel aldı!
Hayatım binbir hayal peşinde geçer benim,
Her gün benim kalbimi başka bir emel aldı:
Özendim bir zamanlar mühendislik etmiye,
Kurduğum köprüleri ya sel, yahut yel aldı!
Doktor oldum, hastamı tedaviye başladım,
Kârıma göz koydu ki elimden ecel aldı!
Çiftçi oldum, harcadım sermayemi toprağa,
Alacaklı tarlamı borcuma bedel aldı!
Nihayet saylavlığı kurmuştum için için,
Bu son ümidimi de Bay Âli Yücel aldı!
Ben başımı sokacak bir oda bulamazken,
Allah versin, dostlarım han aldı, otel aldı!
Şairliğin tahtına kurulmak istemiştim,
Onu da Salih Zeki benden çok evvel aldı!
Yeni nesli görünce sustu İsmail Habip,
O hatibin yerini şimdi bir heykel aldı!
Günde bir rop değişir Bedia Fon Şatser,
Zannım, İzzet Melihi kendine model aldı!
Elime geçirmiştim vaktile bir fidan boy!
Dostlar[illegible]lden ne gelir? Ben büyüttüm, el aldı!

Çamdeviren

— Şu, kadın çoraplarını incelte incelte örümcek ağına benzettiler..
— Ne yapalım, sinek gibi zayıf erkekleri yakalamak için başka çare yoktu!...

— Herif bu bayram ne keseceğiz?..
— Ümidini kes karıcığım!...

Aşkı isbat etmek güç oldu!

★ ★ ★ ★ ★

Macaristanda çıkan bir gazetenin baş mürettibi gazetenin daktilosuna âşık olmuş, aşkını isbat etmek için bir çare aramış ve bulmuş: Kurşun harflerle sevgilisinin ismini dizmiş ve yutmuş... Bunu haber veren gazetelerden biri baş mürettibin öldüğünü, öbürü de ameliyattan sonra iyileşerek evlenmek üzere olduğunu yazıyor ki ikisi de bir kapıya çıkar!

Bizim masal tarihinde zorla senet yutturulduğu kayıtlı ise de arzu ile kurşun yutulduğu hakkında bir işarete rastgelmedik. M. Turhan Tan üstadımız bu vadide bizi tenvir ederse memnun oluruz. Senet hikâyesine gelince, bu oldukça malûmdur:

Yeniçeri ağasının paraya ihtiyacı olmuş, Salamonu çağırmış, doksan bir gün vade ile yüz lira alarak eline kuvvetli bir senet vermiş. Vadesi gelince, Salamon Yeniçeri ağasının huzuruna çıkmış. Ağa sormuş:

— Ne istiyorsun, bre bezirgân?

— Bir senediniz vardı, vadesi geldi, bedelini istiyorum!

— Hangi senet?

— İşte!

Salamon senedi çıkarınca ağanın gözleri dönmüş:

— Yut onu!

— Neyi yutacağım?

— Hâlâ soruyor musun? Senedi!

Salamon, ağanın bir palasına, bir de pala bıyıklarına baktıktan sonra ses çıkarmadan senedi yutmuş, gitmiş. Bir hafta sonra Yeniçeri ağası Salamonu tekrar istemiş:

— Bana yüz lira vereceksin...

— Buyurun!

— Bir de kuvvetli bir senet yapacaksın!

Salamon, boynunu bükmüş:

— Aman, pek kuvvetli olmasın.. sonra yutması güç oluyor!

Yeniçerinin zülmu, nihayet, bir kâğıt parçasını yutturmaktan ibaret... Buda-Peşteli sevgili ise âşıkına kurşun yutturuyor! Eğer bundan sonra her sevgili, âşıkından böyle bir sevda delili ararsa gazetelerde sık sık şu haberlere raslıyacağız:

«Genç şairlerimizden X... aylardanberi yanıp tutuştuğu sevgilisine, aşkını isbat etmek için şiirlerini yazmış olduğu defteri bir hamlede yutmuştur. Ameliyat neticesinde edebiyat âlemi bir şiir mecmuasından kurtulmakla beraber şairin hayatı da iade edilmiştir. Yakında şairle sevgilisi evleneceklerdir.»

«Seyyar satıcılardan Moiz, çok sevdiği Rebekaya karşı olan aşkını isbat etmek arzusu ile işportasındaki çatal, bıçak ve kaşıktan ibaret bir takımı olduğu gibi midesine indirmiştir. Bu vaziyet karşısında, Rebeka hemen evlenmiye muvafakat etmiş ve nikâhları kıyılmıştır. Haber aldığımıza göre, Moiz, son günlerde, hokkabazlığa çalışmakta idi. Bu suretle ilk tecrübeyi muvaffakıyetle atlatmış oluyor!»

«Balıkçı Manol, son zamanlarda moda olduğu veçhile, sevdiği Katinaya karşı fedakârlığını göstermek üzere bir uskumru çaparısını iğnesile, kurşunu ile mantarı ile birlikte yutmuştur. Yapılan ameliyat neticesinde...»

Buna benzer daha birçok haberler...

Bugün biz, Yeniçeri ağasının zülmune rahmet okutan sevgililerle karşı karşıyayız. Bakalım, bizden sonra gelecek olanlar Haccacı zalimle Neronun adaletine mi hayran olacaklar?

İspinoz

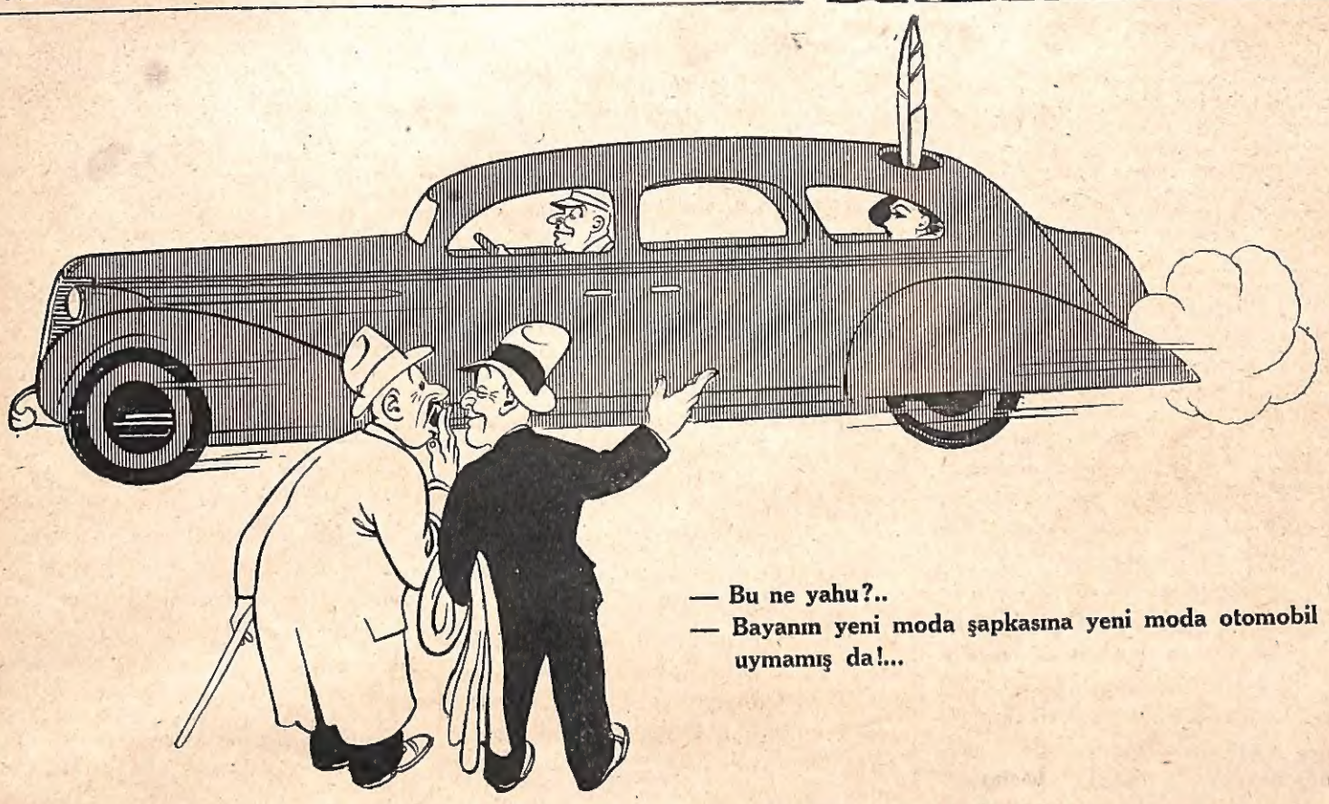

— Bu ne yahu?..
— Bayanın yeni moda şapkasına yeni moda otomobil uymamış da!...

ŞİKAYET..

Âşık oldum, gönlümü kumral bir güzel aldı,
Hem de yağdan kıl çeker gibi mükemmel aldı!
Henüz kazancı nedir anlamadım gönlümün:
Ne elinden öpücük, ne saçından tel aldı!
Böyle alış verişi kim görmüş yeryüzünde?
Hem gönlümü aldı, o, hem üste papel aldı!
Benim yanık gönlümün ateşinden olacak,
İstanbul radyosunu hep şarkı, gazel aldı!
Sen unutsan da vardır hatırlıyan âcizi:
Çengelköyden telefon, Kandilliden tel aldı!
Hayatım binbir hayal peşinde geçer benim,
Her gün benim kalbimi başka bir emel aldı:
Özendim bir zamanlar mühendislik etmiye,
Kurduğum köprüleri ya sel, yahut yel aldı!
Doktor oldum, hastamı tedaviye başladım,
Kârıma göz koydu ki elimden ecel aldı!
Çiftçi oldum, harcadım sermayemi toprağa,
Alacaklı tarlamı borcuma bedel aldı!
Nihayet saylavlığı kurmuştum için için,
Bu son ümidimi de Bay Âli Yücel aldı!
Ben başımı sokacak bir oda bulamazken,
Allah versin, dostlarım han aldı, otel aldı!
Şairliğin tahtına kurulmak istemiştim,
Onu da Salih Zeki benden çok evvel aldı!
Yeni nesli görünce sustu İsmail Habip,
O hatibin yerini şimdi bir heykel aldı!
Günde bir rop değişir Bedia Fon Statser,
Zannım, İzzet Melihi kendine model aldı!
Elime geçirmiştim vaktile bir fidan boy!
Dostlar... den ne gelir? Ben büyüttüm, el aldı!

Çamdeviren

— Şu, kadın çoraplarını incelte incelte örümcek ağına benzettiler..
— Ne yapalım, sinek gibi zayıf erkekleri yakalamak için başka çare yoktu!...

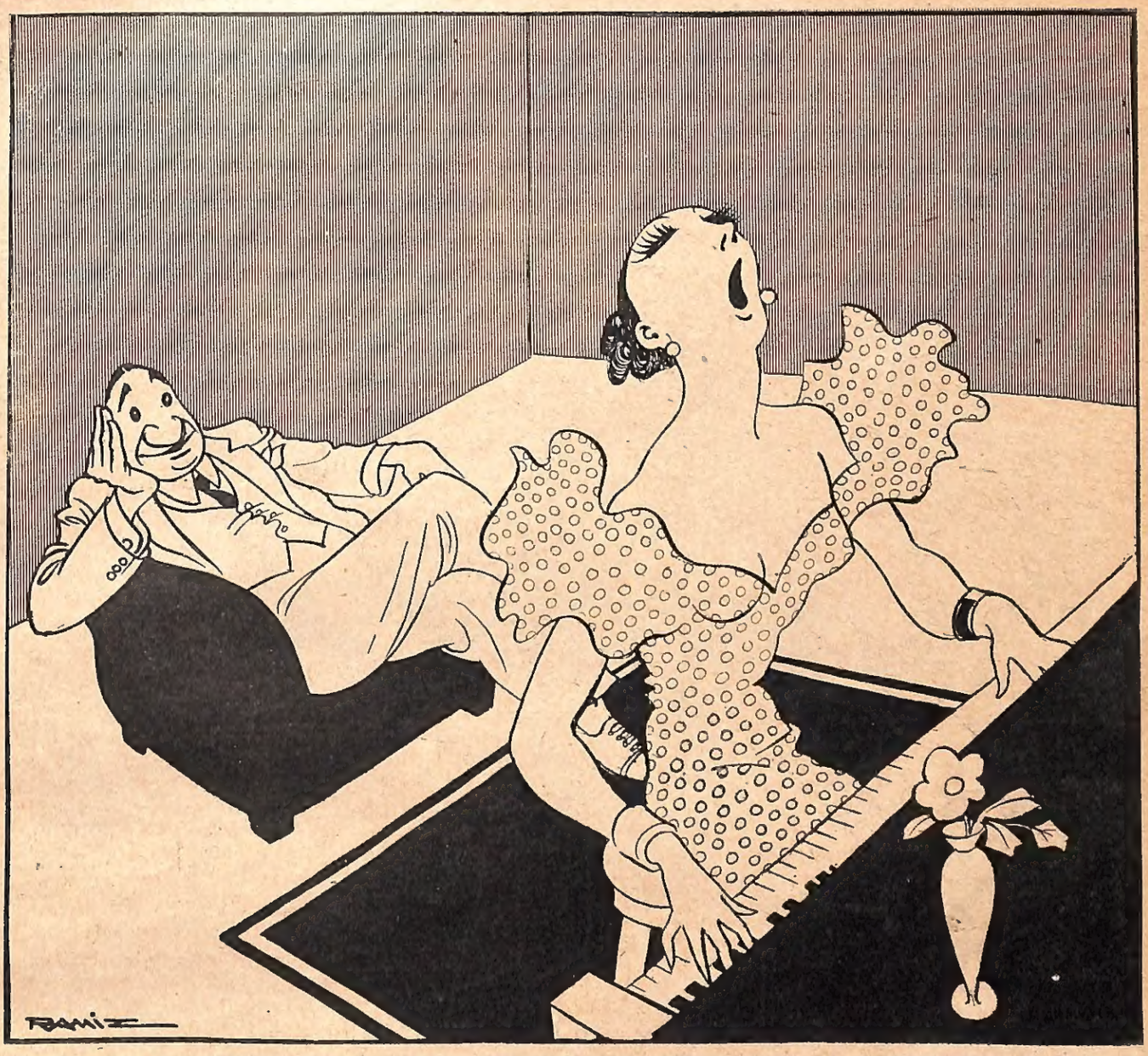

— Karım, bayramda gelecek misafirlerimize konser vermek için hazırlanıyor. Oh olsun keratalara, hiç birini sevmem!.

Edebiyat Geceleri!.

Son günlerde edebiyat gecesi toplantıları çoğaldı: Divan edebiyatı gecesi, Halk edebiyatı gecesi, Millî edebiyat gecesi, arkasından yine Divan, yine Halk, yine Millî edebiyt... Bununla beraber edebiyat geceleri yine birçok meraklı buluyor. İnsan, edebiyat gecelerindeki kalabalığı görünce, edebî kitapların, satışsızlığına bir türlü akıl erdiremiyor. Dinleyen çok ama okuyan yok!

Hiç bir toplantıyı kaçırmıyan muharririmiz, kulak misafiri olduğu muhavereleri, bize aynen nakletmektedir:

— Gördün mü? Divan edebiyatından bahseden hatip ne diyor? Biz, on sene evvel divan edebiyatı millî değildir demiştik. Bunun sebebi millî cereyanı kuvvetlendirmek içindi. Şimdi maksat hâsıl oldu, hakikati söyliyebiliriz: Divan edebiyatı millîdir... Sen buna ne dersin?

— Ne diyeceğim? Acaba bu fikirde kaç sene sebat edeceğini hatipten sormak isterim!

* * *

— İbnil Emin Mahmut Kemal üstadımız hiç bir içtimaı kaçırmıyor... Sebebi ne?

— Ortaoyununa meraklıdır da.. Sahnede Fuzulî'yi, Nedimi görünce kendisini Peşekârla Kavuklu karşısında sanıyor!

* * *

Nurullah Ataç bir dostuna anlatıyor:

— Adada oturmakla kadından korkmanın yegâne mükâfatını edebiyat gecelerinde görüyorum...

— Ne gibi?

— Toplantıda bulunmamak suretile!

* * *

— Hem edebiyat gecesi diyoruz, hem de tanınmış edipleri göremiyoruz...

— Eh, onlar edebiyattan ağızlarının payını almışlardır da ondan!

* * *

— Yahu, bu edebî ihtifalleri Filorinalı Nazım yaptığı zaman gülünç buluyorduk...

— Şimdi de feci mi oluyor demek istiyorsun?

* * *

— Bak, bak, Nailî şiirini yanlış okuyor!

— Takma sakallı Nailî'den bukadar doğru şiir dinlediğine şükret!

* * *

— Bu edebiyat geceleri iyi ama insan otomobille gitmiye mecbur olmasa-

— Neden tramvayla dönmüyorsun?

— O zamana kadar uykum kaçıyor!

Kulak misafiri

— Bayramlık bir elbise için kocamla sabaha kadar uğraştım...
— Belli, pek yorulmuşsun...
— Tabiî, kolay mı, üç defa ağladım, dört kere bayıldım, iki kere de saçsaça başbaşa geldik!...

Geldiğin Gece!..

— 1 —

İçim, bağrım yanıyor çöldeki susuz gibi,
Seni ben özlüyorum!..
Isıtan bir kucak yok, bak yatağım buz gibi,
Yolunu gözlüyorum,
Dizinden düştüm uzak!..

— 2 —

Günlerim hafta gibi, haftalarım ay gibi,
Ben nasıl olmam deli!..
Yine bir sabah görsem kaşlarını yay gibi,
Kirpiklerin gölgeli,
Gözbebeklerin parlak!..

— 3 —

Bana geldiğin akşam açılacak çiçekler,
Odamda ay doğacak!..
Yerlere dökülecek vücudünden ipekler,
Görünecek tenin ak,
Omuzların toparlak!..

Senin şerefin için avizedeki mumlar,
Verecek fazla ışık!..
Büyük ayna diyecek: «Ne heykel vücudü var..»
Sana deli bir âşık,
Gibi açacak kucak!..

— 5 —

Yatacaksın, uyursa nasıl küçük bebekler,
Göğsün açılmış yarı!..
Yastıkta kuş tüyleri itiraf edecekler:
«Bu kadının kolları,
«Bizden daha yumuşak!..»

— 6 —

Seni bir çocuk gibi uyutacağım erken,
Masallar anlatarak!..
Ben çıkarmıyacağım başucunda beklerken,
Bir gürültü en ufak;
Olacak böyle şafak!..

Necdet Rüştü

Devlet binası yükseliyor..

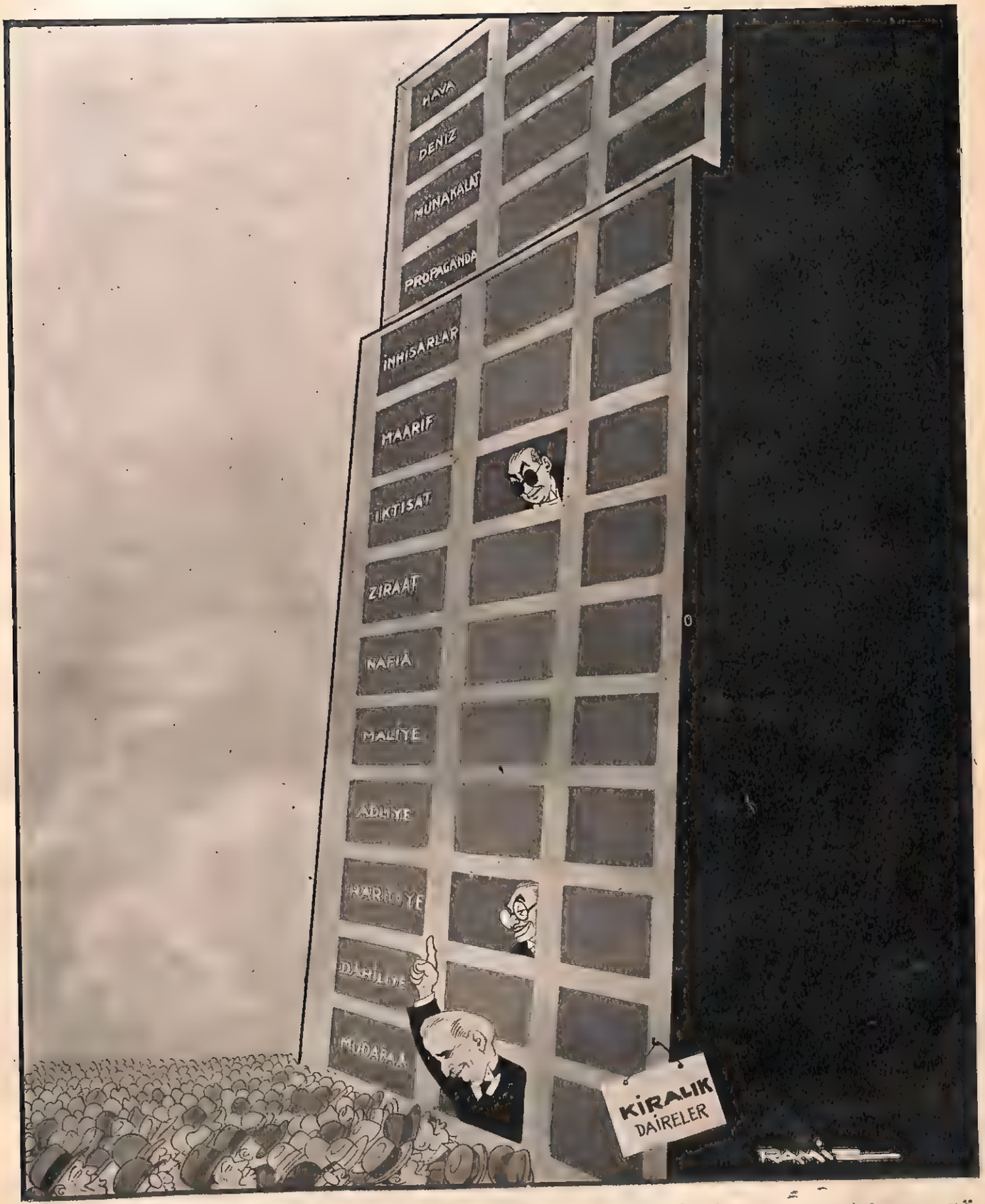

Başvekilimiz — Nafile ümitlenmeyin baylar.. En üst katta, yeni yaptığımız dört daireye de iyi kiracılar bulduk.

Kötü sanatkâr

Herkes kendi kendini methediyordu. Biriai;

— Arkadaşlar, bana bakın, dedi, işte ben kendimin eseriyim, beni ben yapan sade benim.

O zamana kadar lâfa karışmamış son arkadaş başını sallıyarak cevap verdi:

— Maalesef çok kötü sanatkârmışsın azizim.

Zaman tıpkı bir ırmağa benzer. Her şeyi sürükler, götürür. Eskiden doğru sayılan şeylerin birdenbire kıymetlerini kaybetmeleri, unutulmaları işte bundandır. Eski kıymet akar gider, yerine daima yenisi gelir. Binaenaleyh «Tarih, tekerrürden ibaret..» sözü saçmadır.

*

Namuskâr olmıyan şeyleri yapma. Hakikat olmıyanları söyleme. Tabiî kudretinin yettiği kadar.

*

Hâdiselere sakın kızmayın gülünç olursunuz. Çünkü sağırdırlar.

*

İnsan nekadar dâhî olursa olsun bir üzüm tanesi ve bir erik çekirdeği halk edemez. Fakat bahçıvanın rolünü unutmamalı.

*

Yarın tekrarlamaktan utanacağın bir sözü bugün sakın söyleme..

*

İyi adam, büyük musikişinasın seslere, büyük heykeltraşın mermerlere verdiği ruhu bir insana verebilmiş olandır. Fakat ne yazık ki, birçok hakikî sanatkârlar gibi iyi adam da ölümünden sonra takdir edilir. Gelenin gideni aratması da işte bundandır.

*

Küçük hâdiseleri büyütmemek kendi menfaatımız icabıdır. Tabiî, büyükleri küçültmemek de öyle.

*

Hayat kısadır. Bu kısacık hayat içinde elimizden gelen fenalığı yapacağımıza, elimizden gelen iyiliği yapmalıyız. Mademki sonunda her şeyi bırakıp gideceğiz.

*

Sevmek iyidir, fakat sevmesini bilmek daha iyi.

*

Aşkı fevkalâde güzel bir hayal haline koymasaydık, sevdiğimiz çirkinler gözümüze hiç dünya güzelleri gibi görünürler miydi?

Filozof

— **Her sene altı, yedi kurban keserim...**
— **Çok paran mı var?..**
— **Hayır, bir tek otomobilim var!..**

Şarap mütehassısı

Akşamcılar meyhanede toplanmışlardı. Meyhaneci gedikli müşterilerine bir cemile olmak üzere getirteceğini haftalardanberi müjdelediği yeni şaraptan ikram ediyordu.

İçeriye, her fırsatta şaraptan anladığını iddia eden biri girdi. Bütün müşteriler bir ağızdan:

— Gel bakalım dediler, ihtisasını göster. Şu şarap nasıl şey bir gör.

Meyhaneci atıldı:

— Yağma yok. Bu nefis şarabın rengine bakan mektep çocukları bile güzelliğini anlar. Eğer kabadayı ise, ağzının tadına güveniyorsa gözlerini bağlıyalım da öyle anlasın.

Müţahassıs kabul etti. Gözlerini bağladılar ve kaş, göz işaretlerile anlaşarak ağzına bir bardak suyu dayadılar.

Meyhaneci:

— Hey mübarek hey, şarap değil, âbıhayat. Ne dersin? Deyince, eski ayyaş, suyu hiç istifini bozmadan içtikten sonra sükûnetle cevap verdi:

— Ab, olduğu muhakkak amma halis şaraba her zaman yarı yarıya karıştırdığın için bize değil senin kesene hayat veriyor.

HAYAT SİGORTASI

— Ben öldükten sonra para meyhaneciye kalmak üzere sigorta yapabilirseniz kabul!...

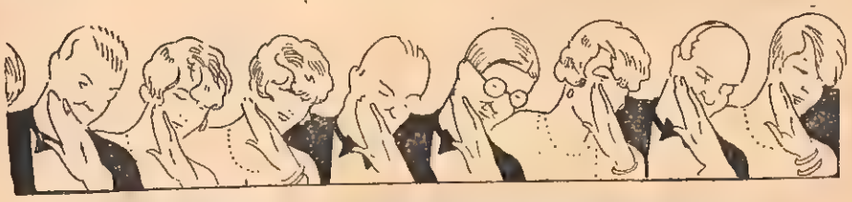

Doğru Söyliyeni..

Ahmet öylesine doğru söylerdi ki, doğrucuyu dokuz köyden kovdukları hakikat olsaydı, kırk beş senelik hayatında artık uğrıyacak köy kalmaması lâzım gelirdi.

Bir gün bir kibar salonda ev sahibinin bir ahbabından bahsediliyordu.

Herkes şöyle söylüyordu:

— İyidir ama, biraz safçadır.

— Kalbinin pırlantalığına söz yok, lâkin pek fazla samimi.

— Fenalığı görülmemiştir. Amenna, fakat biraz böncedir.

— Eli açık olduğundan on para tutmaz.

— Merhametlidir, boyuna affeder.

Ahmet dayanamadı:

— Yahu, diye bağırdı, şuna düpedüz, budalanın ekberi, sersemin dikâlâsı desenize...

Mevzubahs iyi adamın refikası da orada bulunuyordu. Ortalığa birdenbire ağır bir sükût çöktü.

Zaten hiddetli bir zat olan ev sahibi Ahmedi bir göz işaretile dışarıya çağırdı:

— Bana bakın, dedi, ben evimde kimsenin hakarete uğramasını istemem. İşte bastonunuzla şapkanız.. Yallah.

Aradan iki ay geçti. Ayni salon sahibinin kızı nişanlanıyordu. Dalgınlıkla Ahmedi de davet ettiler. Ahmet zaten kimseye kin tutmazdı. Smokinini giyince eve damladı. Bir aralık ev sahibi aralarındaki kötü macerayı büsbütün unutturmak için olacak, müstakbel damadını Ahmede takdim etti. Sonra bir kenara çekerek:

— Nasıl buldunuz delikanlıyı? diye sordu.

Ahmet dekolte kadınlara, zengin büfeye bakıp içini çekerek:

— Demek yine gitmek düştü azizim, dedi, şu bastonumla şapkamı isteyin.

Tesadüfün Cilvesi

Görür görmez tutuldu. Peşine takıldı. Genç kız, vitrinlere bakmak için durdukça o da duruyor, yürüdükçe arkasından geliyordu,.

Nihayet bayan dayanamadı:

— Ne istiyorsunuz benden? Diye âdeta tersledi.

— Ben mi efendim.. şey efendim., sizinle galiba tanışıyoruz. Af buyurun efendim.

— Nerde tanıştık hatırlıyamdım.

— Şeyde zannederim... Bursada olacak.

— Yanılıyorsunuz, ben ömrümde Bursaya gitmedim.

Delikanlı kızın yürüyüp gitmediğini görerek hemen cesaretlendi ve kendisini iyice topladıktan sonra nezaketle cevap verdi:

— Bakın tesadüfün şu cilvesine.. Ben de hiç Bursaya gitmedim. Tanışıyoruz demiştim ya, işte bu sebepten olacak.

Sesi Çıkmıyan Çocuk

Muallim, sınıfın en yaramaz çocuğuna hitap etti:

— Aferin, oğlum, her zaman gevezelik ederdin, bugün hiç sesini çıkarmadın... Seni hep böyle görmek isterim!

Çocuk atıldı:

— Allah esirgesin... Gripten boğazım ağrıyor da onun için ses çıkaramıyorum!

Gazetelerden: Polis sabıkalılara iş buluyor..

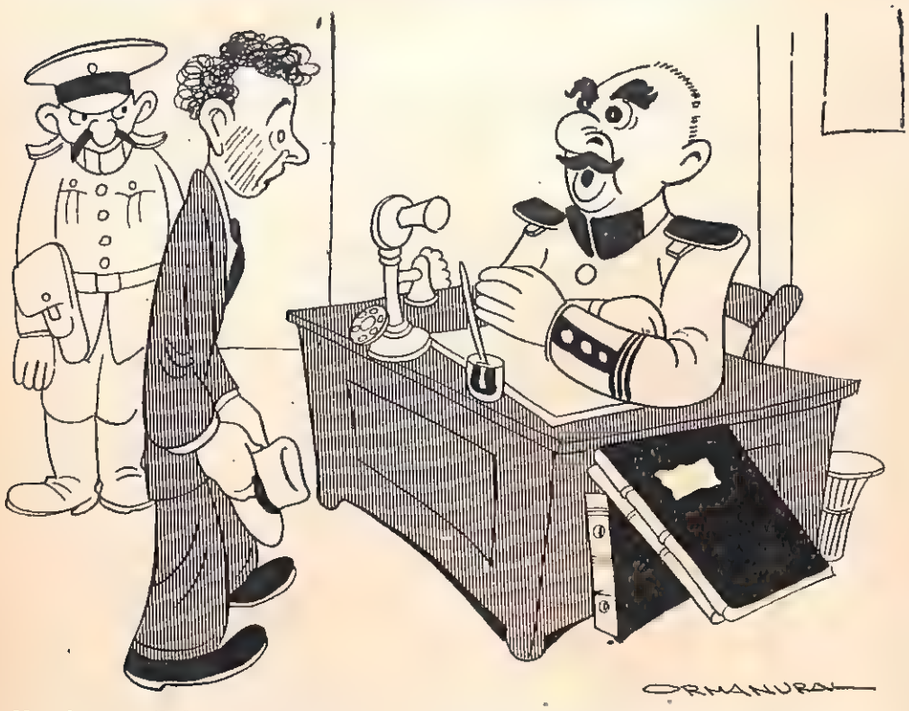

Komiser — Bak kıyafetinden ne adam olduğun anlaşılıyor. Niçin herifi bacağından bıçakladın?...

Suçlu — Ne yapayım bayım, başıboş gezmekten bıktım, bir baltaya sap olayım dedim!..

Hikâye

Hem genç, hem güzel, hem milyoner!

Adnan ile Leman, altı ay var ki, çılgıncasına sevişiyorlar. Altı aydanberi Adnanın gözünde dünya Lemandan, Lemanın gözünde ise Adnandan ibarettir. Yazın, sonbaharın hemen bütün günlerini beraber geçirdiler. İstanbulun hiç bir köşesi, bucağı yok ki bu biribirine denk olan iki gencin muhabbet sahnesini seyretmesin!

Yuşa tepesi, Çamlıca tepesi, İcadiye tepesi, Fikir tepesi, Maltepe, Göztepe, hulâsa şehrin bütün coğrafî çıkıntıları, bu çifte âşıkın seyran yeri oldu. Şüphesiz, böyle yüksek bir aşk için ancak böyle yüksek mevkiler münasiptir, Nitekim düşkün sevgililer de Çukurbostana yaraşır.

Onlar her akşamı başka bir tepeden seyrettiler. Mevsimin, manzaranın, aşkın güzelliği ile kendilerinden geçmiş gibi idiler. Fakat yaprak dökümü, bağ bozumu gelince, bunların da gönlünü bir üzüntü kapladı. Nerede ise yağmurlar boşanacak, gölgesinde barınmıya elverişli bir tek ağaç kalmıyacaktı. Bir gün Alemdağından dönerken tepeden tırnağa kadar ıslandıkları zaman bu acı hakikatı bir kat daha yakından tattılar. Zatürree tehlikesini, ancak dört bardak ıhlamurla iki adet asprin almak suretile önlemiye muvaffak oldular. İnsan aşk uğurunda verem olabilirdi, fakat zatürree olamazdı. Bunu anladılar, ve ertesi gün karar verdiler:

— Sen beni seviyor musun?

— Taparcasına... Ya sen?

— Deli gibi.

— O halde?

— Evet, o halde?...

— Böyle kış günleri dağda, bayırda buluşmıya ne hacet... Aşkımızın yüksekliğini, oturduğumuz apartımanların yedinci katında da tadabiliriz. Yeter ki biribirimize emin olalım...

— Emin olalım değil, eminiz..

— Öyle ise, bahar gelinciye kadar, yalnız güzel havalarda buluşalım. Havalar fena oldu mu, sen kendi odanda, ben kendi odamda, aşkımızı düşünelim. Olmaz mı?

— Olur...

Çok şükür, zatürree olmadan akıllarını başlarına aldılar. Candan yeminlerle biribirlerinden ayrıldılar.

Fakat, siz diyeceksiniz ki, bunlar biribirini bukadar seviyorlarsa niçin evlenmiyorlar? Yoksa evlenmelerine bir mani mi var? Yani, Adnanın, yahut Lemanın evli olması gibi bir mani?.. Hayır! Aklınıza hiç bir fenalık gelmesin: İkisi de tertemiz, ilişiksiz, mükemmel birer genç... Yalnız, Adnan Üniversiteyi önümüzdeki sene bitirecek. O zamana kadar, kız da, erkek de, meseleyi ailelerinden gizli tutacaklar. Delikanlı, imtihanlarını verir vermez, müstakbel kayınvaldesile kayınpederinin huzuruna çıkmak için and etmiştir. Bu, bir fikirdir; ve her fikir gibi buna da hürmet etmek lâzımdır.

Aradan bir ay geçti, ve bu bir ay içinde iki defa hava açıldı, iki defa birleştiler. İkinci ayın ilk havası açılmıştı ki Leman, mülâkat yerine, nefes nefese geldi. Heyecandan yüzü kıpkırmızı idi. Büyük bir muhabbetle Adnanın boynuna atıldı.

— Canım!

— Sevgilim!

— Sende bugün bir fevkalâdelik var...

— Öyle!

Bir dakika dinlendikten sonra anlattı:

— Bana bir kısmet çıkmış! Babam anneme söylemiş, annem de bana söyledi...

— Deme!

— Evet, bir kısmet... Hem genç, hem yakışıklı, hem münevver, hem de...

Nefesi tutulmak sırası Adnana gelmişti:

— Hem de?..

— Hem de milyoner... Beni Kızılay balosunda görmüş, çok beyenmiş, mutlaka benimle evlenmek istiyormuş!

— Sen ne yaptın?

— Anneme kat'î cevabımı verdim: «İstemem!» Annem babama söylemiş, babam da bana çattı: «Sen aklını mı kaçırdın? Böyle ayağa gelmiş bir kısmet kaçırılır mı? Düşün, taşın, cevap ver!» dedi. Düşünmiye, taşınmıya lüzum var mı? Olmaz dedim, olmaz!

Adnan, gözleri yaşararak, sevgilisinin ellerine sarıldı. Onları hürmetle, minnetle öptü. Bu bir kız değil, bir melekti.

Ayrıldıkları zaman Lemanın gözleri saadetten parlıyordu. Adnanı derin bir düşünce kaplamıştı. İkisi de ayni dakikada evlerine döndüler. Adnan odasına girince kalemi eline aldı, Lemana bir

HAYAT SİGORTASI

— Ben öldükten sonra para meyhaneciye kalmak üzere sigorta yapabilirseniz kabul!...

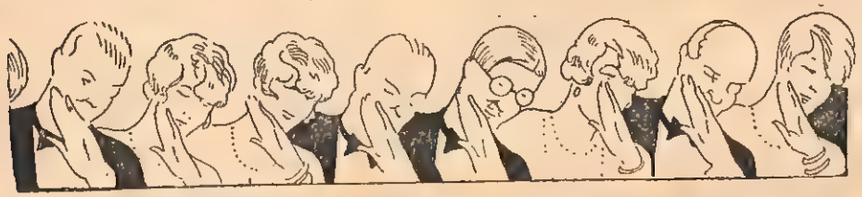

Doğru Söyliyeni..

Ahmet öylesine doğru söylerdi ki, doğrucuyu dokuz köyden kovdukları hakikat olsaydı, kırk beş senelik hayatında artık uğrıyacak köy kalmaması lâzım gelirdi.

Bir gün bir kibar salonda ev sahibinin bir ahbabından bahsediliyordu.

Herkes şöyle söylüyordu:

— İyidir ama, biraz safçadır.

— Kalbinin pırlantalığına söz yok, lâkin pek fazla samimi.

— Fenalığı görülmemiştir. Âmenna, fakat biraz bönçedir.

— Eli açık olduğundan on para tutmaz.

— Merhametlidir, boyuna affeder.

Ahmet dayanamadı:

— Yahu, diye bağırdı, şuna düpedüz, budalanın ekberi, sersemin dikâlâsı desenize...

Mevzubahs iyi adamın refikası da orada bulunuyordu. Ortalığa birdenbire ağır bir sükût çöktü.

Zaten hiddetli bir zat olan ev sahibi Ahmedi bir göz işaretile dışarıya çağırdı:

— Bana bakın, dedi, ben evimde kimsenin hakarete uğramasını istemem. İşte bastonunuzla şapkanız.. Yallah.

Aradan iki ay geçti. Ayni salon sahibinin kızı nişanlanıyordu. Dalgınlıkla Ahmedi de davet ettiler. Ahmet zaten kimseye kin tutmazdı. Smokinini giyince eve damladı. Bir aralık ev sahibi aralarındaki kötü macerayı büsbütün unutturmak için olacak, müstakbel damadını Ahmede takdim etti. Sonra bir kenara çekerek:

— Nasıl buldunuz delikanlıyı? diye sordu.

Ahmet dekolte kadınlara, zengin büfeye bakıp içini çekerek:

— Demek yine gitmek düştü azizim, dedi, şu bastonumla şapkamı isteyin.

Tesadüfün Cilvesi

Görür görmez tutuldu. Peşine takıldı. Genç kız, vitrinlere bakmak için durdukça o da duruyor, yürüdükçe arkasından geliyordu,.

Nihayet bayan dayanamadı:

— Ne istiyorsunuz benden? Diye âdeta tersledi.

— Ben mi efendim.. şey efendim.. sizinle galiba tanışıyoruz. Af buyurun efendim.

— Nerde tanıştık hatırlıyamdım.

— Şeyde zannederim... Bursada olacak.

— Yanılıyorsunuz, ben ömrümde Bursaya gitmedim.

Delikanlı kızın yürüyüp gitmediğini görerek hemen cesaretlendi ve kendisini iyice topladıktan sonra nezaketle cevap verdi:

— Bakın tesadüfün şu cilvesine.. Ben de hiç Bursaya gitmedim. Tanışıyoruz demiştim ya, işte bu sebepten olacak.

Sesi Çıkmıyan Çocuk

Muallim, sınıfın en yaramaz çocuğuna hitap etti:

— Aferin, oğlum, her zaman gevezelik ederdin, bugün hiç sesini çıkarmadın... Seni hep böyle görmek isterim!

Çocuk atıldı:

— Allah esirgesin... Gripten boğazım ağrıyor da onun için ses çıkaramıyorum!

— **Affedersiniz doktorcuğum, bu sene hangi hastalığın moda olduğunu bilmediğim için size neremi muayene ettireceğimi bilmiyorum!...**

İş anlaşıldı!

Sersemliği ile tanılmış bir adamdı. Bir gün, tanıdıklarından birile konuşurken, dedi ki:

— Biraz meth gibi olacak ama, ne yapayım, hakikat de bu: Oğlum, bütün zekâsını benden almıştır!

Dostu bu itirafa memnun oldu:

— Öyle ise iş anlaşıldı, dedi, ben de sizin zekânız nereye gitti diye merak ediyordum!

ALDIRMA EFENDİM

Kardinal paskalya yortusunda cicili elbiselerini giymiş kürsüye çıkmıştı. Var kuvvetile vaız veriyordu.

Herkes başını önüne iğmiş dinlerken kilise hademelerinden biri, kasketini çıkarmamış bir adam gördü. Yaklaştı:

— Şapkanızı çıkarsanız a!

— Neden?

— Görmüyor musunuz, kardinal hazretleri vaız veriyor.

— Aldırma efendim, iyi, faydalı şeyler söylüyorsa kasketimden geçip kafama girer. Saçma konuşuyorsa beynimi dışarı çıkarsam vız gelir.

---

mektup yazdı, ve hemen postaya verdi. Bu mektubu, olduğu gibi, kaydediyoruz:

«Sevgilim, benim bir tane sevgilim,

«Hâlâ deminki sözlerinin tesiri altındayım. Hem genç, hem yakışıklı, hem münevver, hem de... Hem de milyoner bir talibi, benim gibi, yarını meçhul bir âşıka feda etmenin büyüklüğü beni, yoldan geçerken başına saksı düşmüş bir adam gibi, sersem etti. Gençlik ne ise, yakışıklık, münevverlik ne ise, bunlar her yerde bulunabilir lüzumsuz kıymetlerdir, fakat milyoner olmak gibi bir imtiyazı hiçe saymak... Sevgilim, bu bir fedakârlık değil, bir kahramanlık değil, söylemiye bir türlü dilim varmıyor, su katılmamış bir deliliktir. Evet, bir delilik... Benim ise, daha şimdiden, böyle cinnet ârazı gösteren bir kızla yarınki hayatımı birleştirmek imkânını göremediğimi anlatmıya hacet var mı? Mizacım böyle: Ben deliden fevkalâde korkarım, sevgilim. Bu mektubumu bir vedaname telâkki etmeni bilhassa rica eder, gözlerinden öperim. Allaha ısmarladık!»

Hikâyeci

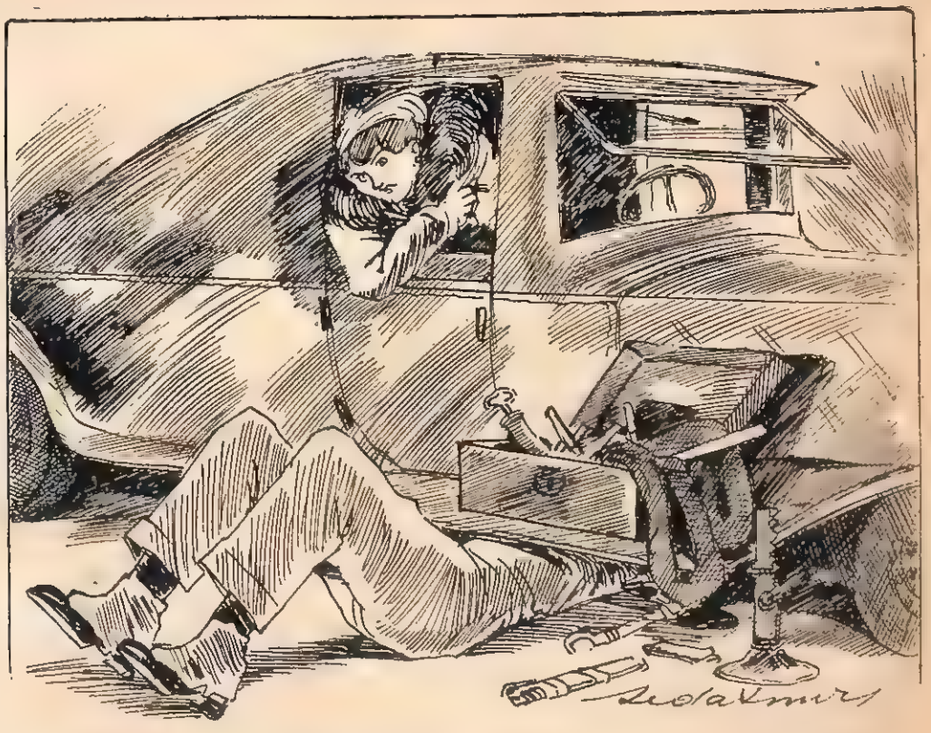

Bayan — Ben de size yardım edebilir miyim?..
Bay — Edebilirsiniz!..
Bayan — Ne yapayım?.
Bay — Susunuz!...

— 18 —

Acaba Basri bu nişanın kendisi için bir matem olduğunu mu anlatmak istemişti? Fakat matemi olan insan da bukadar güler ve gevezelik eder miydi?

O gün mükemmel bir öğle uykusu bile uyuduğu yüzünün renginden anlaşılan Basri gülüyor, söylüyor, bütün sofrayı eğlendiriyordu.

Basrinin gelmesi âdeta ziyafetin havasını değiştirmişti. Mesut onun şakalarına gülenlere âdeta içerliyor, hele Handanın ikide bir fazla bir lâübaliliğe delâlet edecek zevkte şakalar yapmasını bir türlü hazmedemiyordu.

Yorgunluguna ve şaşkınlığına rağmen Mesutta bu oğlana karşı bir mücadele arzusu uyanmıştı. Kendisi de bazı lâtifeler yapmak, zekâ ve zarafet hususunda ondan aşağı kalmadığını göstermek istedi. Fakat kimsenin kendisine alâkadar olmadığını, hattâ nişanlısının bile zoraki bir sırıtma ile başını önüne iğdiğini görmekte geçikmedi. O vakit mücadeleyi kendi rakibina daha faik bildiği bir sahaya, ilim ve ciddiyet sahasına nakletmiye teşebbüs etti. Bir zaman Basrinin bir türlü ardı arası gelmiyen şaklabanlıklarını gevşek, ve istihfafkâr bir tavırla dinledikten sonra karşısında oturan yaşlı bir avukata döndü ve bir gazete havadisini vesile ederek bir hukuku duvel bahsi açtı.

Mesut Hukuk fakültesinde bu bahisten fevkalâde bir imtihan vermiş ve on numara almıştı. Aradan epeyce zaman geçtiği için bazı noktaları unutmuş ve karıştırmış olmakla beraber bülbül gibi söylüyor, kendi talâkatine, kendi hayran oluyordu.

Bu esnada bir horoz garip bir sesle uzun uzun öttü; bunu bir tavuk gıdaklaması takip etti, arkasından bir kuzu meledi, bir inek böğürdü.

Mesut bu vakitsiz horozu takip eden garip çiftlik seslerinin nereden geldiğini anlamak için etrafına bakınmıya başladı. Karşıdaki dut ağacının arkasında Arifi gördü.

Arif büfe ile uğraşırken kendi de bolca miktarda içerek keyfe gelmiş, hayvan taklitleri yapmıya başlamıştı.

Sofradakiler bu taklitleri pek beğenerek alkışlamışlardı. Hele bir iki kadeh kaçamak bira içmiş birkaç genç kız kahkahadan kırılıyorlardı.

Arif alkışla sahneye çağırılmış bir artist gibi masaya doğru birkaç adım ilerliyerek iğildi; reverans yaptı. Sonra Mesuda hitap ederek:

— Efendim bir eğlence meclisinde deminki konferanslar cinsinden ilmî traşlar caiz olmadığı için sözünüzü balla kesmek istedim; fakat bal bulamadığım için müsaadenizle bir tavuk yumurtlattım.

Mesut müstesna bütün sofra halkı bu sözleri de alkışladılar.

Örfi veysel:

— Bravo Arif bey... Ne müthiş taklit kabiliyeti var sizde, dedi.

Arifin adamakıllı cıvımıya başlamış olduğu görünüyordu.

— Mingayri haddin öyledir beyefendi hazretleri, dedi, mahaza damat beyefendi bu hususta bendenizden daha maharetlidir... Hani ikimiz şöyle bir meydan kahvesinde karşılıklı bir Kavuklu, Pişegâr muhaveresi yapsak âcizane epeyce parsa toplarız.

Mesut fena halde kızmıya ve korkmıya başlamıştı. Arif sallana sallana onun yanına geldi:

— Gel bakalım Mesut... Davetlilerimiz şerefine senin usta Bodos ile Bohoraçinin muhaveresini tekrar edelim, dedi.

Muhavere Kayserili bir pastırmacı ile yahudi bir sarrafın konuşması idi. Arif Kayserili taklidi yapar, Mesut yahudi gibi konuşurdu.

Şimdi Arifin davetliler karşısında yapılmasını istediği marifet, vaktile imtihan hazırlıkları sırasında zihinleri yoruldukça aralarında tekrar ettikleri bu mânasız maskaralıktı.

Arif Mesudu zorla bileğinden yakalıyarak yerinden kaldırmak istiyor, delikanlı, göbeğine kadar al çuha gibi kızarmış:

— Yapma Arif.. Vallâhi ben taklit filân bilmem... Arkadaşım şaka söylüyor beyefendiler, inanmayın, diyordu.

Arif bu defa handana yalvarmıya başladı:

— Nişanlınıza siz emredin hamfendi... Dünya bir tarafa, siz bir tarafa o sizin sözünüzden çıkmaz...

Mesut Handandan yardım bekliyordu. Fakat genç kız:

— Kuzum Mesut bey... Hadi şu taklidi yapın da görelim... Azıcık gülelim, dedi.

Veysel Örfi de öte taraftan:

— Hadi çocuğum... Halkın sesi hakkın sesidir... Bakın davetlileriniz müttefikan bu ikramı istiyorlar, dedi.

Mesut, Arife, kayın babasına ve Handana ve bütün ötekilere karşı içinde derin bir kin ile ayağa kalktı:

Arif başladı:

— Zabahın galimera Bohoraçi. Böyle zabah zabah nirden gelip nireye giden?

Mesut sönük ve silik bir sesle cevap verdi:

— Seni görmeye geldim Usta Bodos.

Arif bağırdı:

— Taklit yapmıyorsun... Yahudi gibi konuşsana... Ne var nazlanacak.. .

Mesut bu dakikada yer yarılsa içine girmeyi temenni edecek kadar bedbaht ve sefil yavaş yavaş tekrar etti:

— Seni yörmeye yeldim Usta Bodos.

— Değindi! Senin gene bir doğuzluğun vardır. Yoğise sen babağın hayırıga buralarda dolaşman...

Kimleri gafese goyacagın bahalım?

— Vallayi billayi deyil usta Bodos.. Yözlerin kör olsun eger yalan söyleyorsam.

— Ne didin, ne didin bahalım?

. . . . . .

Muhavere devam ediyordu.

Biraz evvel elini şakağına koyarak Funk Bretans'nın nazariyelerini söyliyen genç hukukçu için nişanlısının ve bahusus rakibinin karşısında bu ne sukuttu yarabbi! Ne yazık sıkı zamanında imdat beklediği bir arkadaş onu gülünç vaziyete düşürmüştü.

Yarın sabah dost kılığındaki bu kerata düşmanı rezaletle evinden kovacak ve bir daha yüzüne bakmıyacaktı.

Başı önünde, arkasındaki şık ceket bir hokkabaz yardağı mintanı şeklini almış, ayağındaki yeni podusiet iskarpinler Şarlonun burnu kıvrık pabuçlarına dönmüş, sefil ve maskara bir halde yahudi taklitine devam ederken Mesut bir aralık etrafına baktı. Davetlilerin biribirile konuştuğunu, Handanın yanına gelen Sâdaya bir şey fısıldadığını gördü ve muhavereyi kesti:

— İşte bukadar efendim.. Görüyorsunuz taklit falan yapabildiğim yok...

Bunu söyledikten sonra Arifin yeni bir sululuğundan korkarak bağın içine doğru kaçtı.

* * *

Yemek yenmişti. Gramofon çalıyor, birkaç çift ağaçların arasında dans ediyordu. Mesut bunların arasında Basri ile Sâdayı gördü ve aklına birdenbire bir şüphe geldi:

Vaktile Handanla Basrinin seviştiğini söylemişlerdi. Acaba bu münasebette de Sâdanın parmağı var mıydı? Sâdanın bu işlerdeki maharetini kendi tecrübesile biliyordu. İhtimal, ihtimal değil, muhakkak vaktile Handanla Basri arasında o böyle gidip gelmiş, kapılarda, pencerelerde gözcülük ederek onları biribirinin kucağına atmıştı.

Mesut gözlerini bir türlü onlardan ayıramıyordu. Sâda ağzını Basrinin kulağına yaklaştırarak bir şeyler söylüyor, genç adam kâh gülüyor, kâh ağır ağır başını sallıyordu.

Acaba kendisinin biraz evvelki yahudi taklidile mi alay ediyordu? Ona Handanın bu nişanlanmadan dolayı pek bedbaht olduğunu söylemesi ihtimali de vardı. Belki de Sâda beş on dakika evvel Handanın sofrada kulağına söylediği şeyleri ona tekrar ediyordu.

Mesut bu karanlık ve çıldırtıçı düşünceler içinde bunalırken Veysel Örfinin kolunda kızı ile kendisine yaklaştığını gördü:

— Mesut bey... Haber vereyim: Handan alınmıya başlıyor... Bizim bildiğimiz böyle merasimde dansı yeni nişanlılar açarlar..

Genç adam dargın bir vakar ile:

— Estağfurullah... Emredersiniz, dedi.

Handanı elinden tutarak dansa başladı. İkisi de bir zaman inat ile sustular.

— Mesut dargın mıyız?

— Ne münasebet... Ne münasebet!

— Ne bileyim, bana surat ediyor gibisiniz?

— Estağfurullah...

— Sizi gücendirecek bir şey mi yaptım?

— Ne münasebet!

Mesudun çehresi açılmıyordu.

Handan:

— Peki.. Siz susarsanız ben de susarım, dedi ve ağzını kapadı.

Bu defa telâşlanma nöbeti Mesuda gelmişti.

Handanla dans devam ederken içinden kendi kendisile konuşuyordu:

— Kızın bu Basri ile bir münasebeti bulunduğuna bir delilin var mı?

— Hayır.

— Insanlık hali, vaktile böyle bir şey olmuş olsa bile mademki bugün Handan seni seviyor ve bu gece resmen sana nişanlandı. O halde acınacak ve gülünecek mevkide olan sen misin, yoksa Basri mi?

— Elbette Basri..

— O halde ne demiye kızıyorsun; zavallı kıza ilk geceden surat edip kalbini kırıyorsun?

— Doğrudur ben haksızım.

— Devam edecek —

Sarhoşlar — Tayyare piyangosunun büyük ikramiyesi bir küfeciye çıkmış... — Bari hediye olarak bizi evimize kadar götürse!...

BAYRAMLIK KARTLAR!

— Ne mutlu bana, tebrik için kart beklerken Allah bir genç gönderdi!...

Eski zamanda

Akıllı delilerden biri: «Ben peygamberim!» diye meydana çıkmıştı. Bunu haber alan hükümdar, hemen sahte peygamberin yakalanıp getirilmesini emretti. Adamı tuttular, huzura çıkardılar. Hükümdar sordu:

— Sen peygambermişsin, öyle mi?

— Evet, öyle.

— Fakat bütün peygamberlerin mucizeleri vardır... Meselâ İsa, ölüleri diriltirdi!

— Ben de diriltirim!

— Dirilt bakalım...

Sahte peygamber, hükümdarın yanında oturan veziri işaret etti:

— Siz hemen şu vezirin idamını ferman buyurun, ben hayatını iade edeyim..

Vezir, sahte peygambere yalvardı:

— Ya nebî! Ben sizin peygamberliğinize canla başla inanıyorum, rica ederim, bu tecrübenin bir kâfir üzerinde yapılmasını isteyin!

Söz Namustur

Küçük Acarın yüzünden düşen bin parça oluyordu. Babası sordu:

— Ne var Acar yine suratın bir karış?

— Bırak baba, canım sıkılıyor.

— Sebep?

— Dünyada ne sözünde durmaz, sözü, işine uymaz adamlar varmış.

— Kimden bahsediyorsun bakayım?

— Şu bizim türkçe hocasından!

— Yine ne oldu?

— Daha ne olsun: «İnsanlar hep hata yaparlar. İnsan olup da hata yapmıyanı yoktur.» diye imlâ yazdırdı da hata yaptın diyerek numaramı kırdı. Sanki ben insan değil miyim?

Son Çare

İkisi de ciğerparelerini Parise tahsile göndermişlerdi. Bu mevzuda konuşuyorlardı. Sakallısı:

— Bizim köftehor, diye başladı, parasını har vurup harman savuruyor. Okadar ki bana mektup yazıyormuş da postaneye veremiyormuş.

— Benimki de öyle ama, ben annesi meraklanınca köpoğlusundan mektup almak çaresini buldum.

— Aman nasıl?

— Çok basit. Hemen kâğıt kalem alıyorum: Sevgili evlâdım, diyorum, bu mektubumun içinde sana yüz liralık bir banknot gönderiyorum.. İşte bukadar.

— Geç yahu, bunun neresi çare!.

— Çaresi şu: Mektubun içinden on para bile çıkmayınca oğlandan üç gün ara ile: Sevgili pederim mektubunu aldım. Fakat içinde banknot yoktu. Sakın postada zayi olmasın. Mealinde bir sürü mektup gelmiye başlıyor.

Rengi Uçmuş!.

Erkek sabah sabah müthiş bir feryatla uyandı. Çok sinirli, ve çok evhamlı olan karısı, küçük bir aynaya bakıp bakıp bağırıyordu:

— Rengim uçmuş, sen hâlâ horul horul uyu kalbsiz adam, işte rengim uçuk.

— Ne diyorsun yahu!

— Bir de sıkılmadan ne diyorsun diye soruyor. Baksana betim benzim kül gibi, rengim uçmuş.

— Uçmamıştır karıcığım uçmamıştır. Ben dün akşam kâffesini tuvalet masasının üstünde gördüm.

Değil Yahu!.

Nizamettin Nazif iki ahbabile bir gazinoda oturuyordu. Çallı içeriye girdi. Çallı topallamakla, yalpalamak arasında bir yürüyüş tutturmuştu. Bir sağa, bir sola gidiyordu.

Masaya yaklaştı. Nizamın yüzüne baktı baktı da:

— Ne o, Nizam, dedi, sağa sola ne bakınıp duruyorsun!

— Sağa, sola bakmıyorum üstat! Gözlerimle seni takip etmiye uğraşıyorum.

Neosterin Vasıf

Çocuklarınızı kızamık, kızıl, kuşpalazı ve bütün boğaz hastalıklarından korur.

Her eczanede bulunur.

Dr Hafız Cemal

Lokman Hekim

Dahiliye mütehassısı

Pazardan başka günlerde öğleden sonra saat (2,5 tan 6 ya) kadar İstanbulda Divanyolunda 104 numarah hususî kabinesinde hastalarını kabul eder. Salı, cumartesi günleri sabah (9,5 - 12) saatleri hakikî fıkaraya mahsustur. Herkesin haline göre muamele olunur. Muayenehane ve ev telefonu: 22398 .Kışlık telefon: 21044

Kolaylık-Şıklık

Her şeyden evvel kolaylığı arayan spor meraklısı Bayanlar, onlar için yapılmış olan bu sentür-kütotları giyerek şıklığı da temin etmiş olurlar. Hututu inceltir. Vücudun tenasübünü düzeltir ve en şedid hareketlerde bile kat'iyyen kaymaz.

Fiyatı: 7 1.2 liradan itibaren.

Satış yeri yalnız : ex

J. Roussel
Paris

İSTANBUL, Beyoğlu
Tünel meydanı 12 No. lu.
Mağazamızı ziyaret ediniz veya 18 No.lu tarifemizi isteyiniz.
Fiyatlarımızda büyük tenzilât.

Karikatür

Karikatür'n ikinci cildi 52 inci sayı ile tamamlandı. Kolleksiyonlarını idarehanemize gönderen okuyucularımızın ciltleri gayet nefis ve hususi kapaklar içinde 40 kuruşa ciltlenmektedir. Anadoludan gönderenler, 60 kuruş cildiye ve posta parası göndermelidirler.

Yağmur Rüzgâr Soğuk

cildinizi sertleştirip çatlatır. Muhafaza etmek için yüz ve ellerinizi sabah ve akşam muntazaman ve sokağa çıkmadan evel iyice

KREM NİVEA

ile uvunuz. Teniniz yumuşak ve sıhhatli kalır.

SİNİRE ÇARPINTIYA NEVROL

emsalsiz ilâçtır. Hafakana, teessürle bayılanlara 20 damlası hayat verir. Evlerinizde mutlaka bulundurunuz.

Karikatür

Avrupanın Kurbanı !

— Eti senin, kemiği benim !

Sahibi Sedat Ş. — Umumî Neşriyat Müdürü: T. Şükrü